

Arrest

nr. 55 656 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, verblijft van 2001 tot 2007 in België als student.

Op 12 maart 2008 doen verzoeker en zijn Belgische partner een huwelijksaangifte.

Op 21 mei 2008 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking. Verzoeker en zijn partner stellen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 20 mei 2008 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies inzake de voltrekking van dit huwelijk.

Bij vonnis van de dd. voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 7 april 2009 wordt het beroep tegen de weigering van huwelijksvoltrekking ongegrond verklaard. Verzoeker en zijn partner stellen beroep in tegen dit vonnis.

Op 14 mei 2009 leggen verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 15 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 8 september 2009 stelt de lokale politie een positief samenwoningverslag op.

Op 29 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 augustus 2010 legt de partner van verzoeker een verklaring af van beëindiging van wettelijke samenwoning.

Op 30 augustus 2010 deelt verzoeker zijn adreswijziging mee aan de stad Antwerpen.

Op 2 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., O., geboren te A., op 30.08.1982 en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 23.08.2010 werd stopgezet te Antwerpen.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat de wettelijke samenwoning op 23 augustus 2010 werd stopgezet te Antwerpen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de wettelijke samenwoning op 23 augustus 2010 werd stopgezet te Antwerpen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen ,

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is. Verzoeker merkt op dat zij reeds een religieus huwelijk hadden afgesloten en zij samenwoonden sedert 8 maart 2008.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. De verwerende partij gaat verder door te stellen dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. De verwerende partij is van oordeel dat verzoekers vage beschouwingen geen aanleiding kunnen geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag, maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen. Bij deze bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen zijn volgens de verwerende partij niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht besliste om verzoekers verblijf te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij volgens de verwerende partij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij rechtmatig genomen zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert terwijl er ook geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker ontkent ook de motieven van de bestreden beslissing niet zodat het enig middel niet kan worden aangenomen.

2.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker het volgende:

"Dat verzoeker opnieuw benadrukt dat in casu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, beëindigd wordt, dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 23 augustus 2010 werd stopgezet te Antwerpen en dat bijgevolg het recht op verblijf van verzoeker wordt ingetrokken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van vreemdelingenwet, als partner van een burger van Unie, mevrouw Z. P., een Belgische onderdaan.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn de artikelen 40bis en 42^{quater} van de vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de partner van verzoeker, mevrouw Z.P., op 23 augustus 2010 een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning ondertekende te Antwerpen en dat dus het geregistreerd partnerschap dat verzoeker met zijn partner aanging toen beëindigd werd. Verzoeker ontkent dit gegeven niet in zijn verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt eveneens vermeld dat verzoeker een adreswijziging heeft meegedeeld, wat steunt op de stukken van het dossier. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer, zijn argumenten te formuleren en verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoeker te horen hieromtrent, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in principe niet van toepassing zijn op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich aldus niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. Ook wat betreft hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf.

RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). Dit beginsel is aldus niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Verzoeker voert tenslotte ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het geregistreerd partnerschap van verzoeker met zijn Belgische partner op 23 augustus 2010 werd beëindigd. Aangezien artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat aan het verblijf van een partner van een Belg een einde kan worden gesteld indien het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd strookt het hoofdmotief van de bestreden beslissing met alle wettelijke bepalingen ter zake, en dient de Raad vast te stellen dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET